

"וכל דם לא תאכלו"

כתוב בפרשה "וכל דם לא תאכלו בכל מושבותיכם לעוף ולבהמה", "כל נפש אשר תאכל כל דם ונכרתה הנפש ההוא מעמיה" (צו ז' ב"ו, כ"ד). מצינו שאיסור זה של אכילת דם נזכר בתורה ז' פעמים וכתב על כך הרבינו בחיי (פר' ראה) שכן דרך התורה בדברים החמורים להזכיר פעמים רבות כעניין שבת שהיא שקולה כנגד המצוות כולן והיא נזכרת בתורה י"ב פעמים וכן ענין יציאת מצרים הנזכר בתורה חמישים פעמים. הרמב"ן (אחרי י"ד י"א) מסביר טעם למה נאסר הדם באכילה וזלש"ק: "מפני שנתנו לנו להיות על המזבח לכפר על נפשותינו והוא חלק ה', בטעם החלב. ואם יקשה למה אסר דם החיה והעוף אשר לא יקרב, אזי נדחה את השואל שרצה ה' להרחיקנו מכל דם שלא נשנה בו". ספר החינוך (מצווה קמ"ח) כתב "ולפיכך הרוצה לאכול בשר מבושל בקדירה, חייבוהו החכמים להוציא ממנו הדם, שלא יהיה פורש מתוכו ויוצא לתוך המרק בבישול ולא מצאו תחבולה להוציאו כי אם במלח שהוא שואב הדם ומייבשו בטבע וכוחו רב ונכנס בבשר ואפילו בחתיכה עבה ביותר יש כוח בו להוציא הדם מתוך העובי".

רבינו הפרי מגדים מעלה חקירה בפתיחה שלו להלכות מליחה האם מליחת בשר לקדירה הוי מן התורה או מדרבנן ותולה את זה במחלוקת הפוסקים האם דם שבושל עוברים עליו מדאורייתא או מדרבנן. דעת רש"י (חולין ק"ט. ד"ה הלב) ועוד ראשונים דאיסורו מן התורה ולפי"ז חתיכת בשר שבושלה ללא מליחה אסור לאוכלה מן התורה. מאידך, דעת התוס' (חולין שם) ועוד ראשונים סוברים שדם שבישלו אסור רק מדרבנן ולפי"ז חתיכת בשר שבושלה ללא מליחה אסורה רק מדרבנן.

המנחת חינוך (מצווה קפ"ז) מביא נפק"מ מעניינת בעניין חיוב כיסוי הדם מהנידוד"ד. איתא בגמרא (מנחות כא.) אמר זעירי דם שבישלו אינו עובר עליו ורב יהודה אמר בשם זעירי שדם ששלחו אינו עובר עליו וכתב שם רש"י (ד"ה דם שבישלו) בין דחולין בין דקדשים ואכלו אינו עובר עליו, דהא לא חייבה תורה אלא על הדם הראוי לכפרה ודם קדשים משבישלו לא חזי למילתיה ונפיק מתורת דם ומליח הרי הוא כרותח. נמצא, שמכיוון שהוקש איסור אכילת דם לדם המכפר ודם שבישלו אינו מכפר לכן אינו אסור מהתורה באכילה, כך לשיטת כמה ראשונים. לשיטת המנח"ח, אדם שנכעס רובץ עליו חיוב המצווה של כיסוי הדם מחמת שחיתת העוף ואותו הדם הטעון כיסוי בושל או נמלח ודאי פטור מלכסות אותו כיוון דנפיק מתורת דם.

בואו לחגוג את סדר פסח באווירה המיוחדת והשמחה של בית חב"ד בשוהם

יום שני, י"ד ניסן, 22.4, בשעה 20:00
אולם ספרא, רח' עמק איילון 26

סעודת חג עשירה   קריאת הגדה משותפת   חוויה משפחתית

להרשמה:
054-5496372
עלות 200 ש"ח למבוגר / 100 ש"ח לילד (עד גיל 13)
מספר המקומות מוגבל

סוּחַ כֶּלֶךְ זֶמְלֵה!

בית חב"ד שוהם

יש להעיר על דברי המנח"ח, לשיטת הסוברים שאינו חייב על אכילת דם מהתורה באמת הוא הדין בדם שבושל שפטור מלכסות, אבל לקושטא דמילתא כל זה לסוברים שאינו אסור באכילה מהתורה מכיוון דנפיק מתורת דם. אבל לסוברים שהדם שבושל אינו אסור באכילה מכיוון שהוקש איסור אכילת דם לדם המכפר כמו שראינו בגמרא במנחות אולי אי אפשר ללמוד מזה שאינו חייב בכיסוי כפי שכתבו התוס' (ב"ק ק:) לעניין דם שנתערב במים חוזר ונחשב דם לאחר שרבה הדם על המים והסיבה שהוא אינו ראוי לזריקה על המזבח משום שהכלל שבכל מה שקשור לקדשים יש דיוחי במצוות אבל לעניין איסור אכילת דם אין לומר כן, שלולא דין דחיה הוא ראוי לכפר מצד עצמו והרי הוא אסור באכילה כדם הראוי לכפר וה"ה דחייב בכיסוי הדם. ראיתי בספר שמן המנחה שמעיר שם שבאמת חיוב כיסוי הדם שייך אף בדם שאינו אסור באכילה והטעם לזה שאף אם עתה אינו נחשב דם להתחייב בכיסוי מ"מ כבר חלה עליו חובת הכיסוי בשעת השחיטה עצמה וצ"ע.

קהילת שוהם משתתפת
בצערה של טובה סעדי
ומשפחתה עם פטירת
אביה ז"ל
מן השמים תנוחמו

שבת שלום ומבורך
יואב אברהם כהן
כולל תורת משה

אתערותא דלתתא לאור חוקי הפיזיקה

בספרי חסידות מופיע שגם באור אין סוף שייך "לא שנית", הכוונה שלא היה שום שינוי אחרי הבריאה, למרות שקיים יסוד הצמצום כדי לפנות מקום לבריאת האדם והעולם. בנוסף בקשר לנבואה שכתוב "משחרב ביה"ק בטלה הנבואה" מסביר הרבי לויבאוויטש שאין פירוש שיש שינוי בנבואה דגם עתה יש ענין הנבואה, רק שחסר מקבל. ולכאורה הדברים נראים כפרדוקס. איך יתכן שהיה צמצום באור אין סוף אבל לא היה שינוי? ומה הכוונה שאין שינוי בנבואה אלא רק במקבל "אני רוצה לנסות" להסביר בעזרת משל מעולם הטבע. כידוע, לכל רעיון רוחני ישנו ביטוי בכל העולמות, כולל עולם עשייה שלנו. לצורך כך אשתמש בתופעת המופלאה של אור גשמי.

לפני שאתחיל בהסבר, אבהיר כמה מושגי יסוד בפיזיקה. אחת מהתופעות בעולם הטבע היא תופעת הגלים. כולנו מכירים את הגלים הנוצרים במים, הגלים האקוסטיים, גלי קול, הגלים אלקטרומגנטיים ודומיהם. אפשר להגדיר גל כשינוי, הפרעה, במצב של התווך המתקדם בזמן ובמרחב ומעביר אנרגיה. השינוי הזה, נעשה בצורה תנודתית מערך מקסימלי של גודל פיזיקלי כלשהו, לערך מינימלי של גודל אחד המאפיינים של הגל הוא תדר. שפירושו, מספר הפעמים בשנייה שהגודל הפיזיקלי חוזר על עצמו. התדר של גלים אלקטרומגנטיים יקבע את סוג הגל. קיים מגוון רחב של גלים אלקטרומגנטיים אשר כולם זהים במהותם ואנחנו מכנים אותם בשמות שונים, בהתאם לתדר שלהם. למשל, גל אור, גלי רדיו, גלי רנטגן, גל אינפרה אדום, גל אולטרה סגול וכדומה. ניתן להגיד ש"אור" הוא גל אלקטרומגנטי. כאשר מכל ה"אור" אנחנו רואים רק את אור הנראה. (למשל האור של השמש מורכב מתדרים שאנו קולטים בעיין, שהוא אור הנראה, אבל בנוסף ישנם תדרים שאנו לא רואים מתחת אור הנראה הנקרא אינפרה-אדום, ומעל לאור הנראה הנקרא אולטרה סגול. ככל שהתדר גבוה יותר, הגל הוא בעל אנרגיה גבוהה יותר. מושג פיזיקלי נוסף, הוא תדר תהודה או תדר עצמי של גוף כלשהו. כל הגופים שבעולם מתנדנדים, ולכל אחד מהגופים יש תדר עצמי מסוים התלוי בסוג החומר שממנו עשוי הגוף ובגודלו. כאשר נעזר גוף מסוים מבחוץ, בתדר השווה לתדר העצמי של אותו הגוף, אזי הגוף יכנס למצב הנקרא תהודה (רזוננס), שבו הגוף יתחיל להתנדנד והתנודה תלך ותתגבר. דוגמה פשוטה לתהודה אפשר לראות בנדנדה תלויה. נניח שהתדירות העצמית של הנדנדה היא הרץ אחד, הכוונה היא שבשנייה אחת הנדנדה תחזור לאותו מקום, כאשר דוחפים את הנדנדה בתדר העצמי שלה, כלומר מדי שנייה אחת, תצטבר ההשפעה והנדנדה תגדיל מאוד את המהירות ואת גודל התנודה, המשרעת, שלה ותיכנס למצב תהודה. לעומת זאת, אם נפעיל תדר מעורר קטן, או גדול יותר מהתדר העצמי של הנדנדה, היא לא תיכנס לתהודה ואף תיעצר אשת. דוגמה נוספת לתהודה, היא קליטה של שידורי הרדיו. כדי להפריד בין תדרים שונים בקליטה שידורי רדיו, בונים מעגל תהודה שבעזרתו משנים את התדר העצמי של מערכת הקליטה של הרדיו ועלי ידי כך קולטים רק את התדרים השווים לתדר העצמי של המערכת. אחת הדוגמאות המפורסמות שהדגימה את תופעת התהודה היא קריסת גשר מצר טקומה בשנת 1940 שאירעה בעקבות רוחות, בתדר השווה לתדר העצמי של הגשר.

אחד המאפיינים החשובים של התהודה הוא, שהיא מתקבלת בתדירות הכוח המעורר. במצב התהודה, קצב מעבר האנרגיה לגוף מגיע לערכו המרבי.

לאדם ניתנה האפשרות לשנות את התדר העצמי שלו על-ידי פעולות זיכון ועידון עצמי התלויות בין השאר במידת השלמות, המידות והשלמות השכלית. עכשיו נחזור ואז"ס (ברור שהוא לא אור גשמי, אבל כמשל) האור אין סוף (במובן גשמי) מורכב מאין סוף תדרים. ככל שהתדר העצמי של המקבל גבוה יותר המקבל יתחבר לתדר הגבוה יותר מתוך האז"ס או במילים אחרות לשורש גבוה יותר של האור. (במאמר מוסגר המשל יכול לשמש "להסבר" של השגחה פרטית והנבואה לפי רמב"ם). וכך אפשר להסביר את הנאמר בשיעור. האור לא משתנה רק "כמות.איכות" של האור תלויים במקבל.

שבת שלום,

שנתבשר בשורות טובות

קידר שמריהו

חידון א' ב' לפרשת צו

נכתב ע"י זיוה מונסונגו

א. מידת נפח.

ב. אצבע גדולה/רחבה.

ג. בהפסדת פרה (יחזקאל לו): לשם

מגיעים הצדיקים.

ד. השאריות אחרי שריפת הקורבן.

ה. השלימו: "אֵשׁ תִּמְדָּה תִּקְדָּה עַל - - - -

לֹא תִכְבֶּה".

ו. פסוק הפותח את הפרשה מופיע

לפחות 6 פעמים.

ז. שם נרדף לקורבן.

ח. סוג של בלי.

ט. חֶלֶב נבלה וחֶלֶב...

י. תוספת. עודף.

כ. בסיס.

ל. מאכל בסיסי שאינו כשר לפסח.

מ. מבגדי הכהן הגדול והוא חורפי.

נ. דיבור מחייב.

ס. גם הר וגם מדבר.

ע. קבוצת אנשים.

פ. קורבן פסול.

צ. פרשת השבוע.

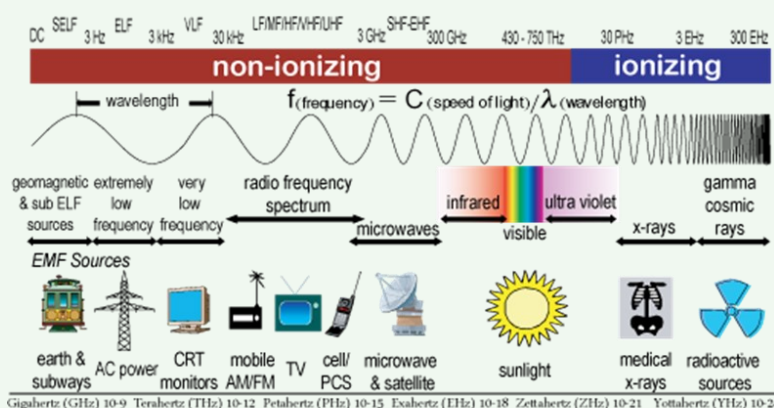
ק. שם כולל לחלקים הפנימיים בבהמה.

ר. עוגיה.

ש. דבר מאוס.

ת. החלק הרך בתחתית האוזן.

THE ELECTROMAGNETIC SPECTRUM

"מפי הדיבור"/יצחק לקס

פותח את הלב

"כשאתה פותח את הבית שלך לרווחה, אתה גם פותח את הלב שלך לאחר"

בציון וחנה דהן ז"ל, הוריו של חברינו יצחק דהן הווה עובדא.

ציון, בנם של יצחק דהן ואסתר למשפחת מויאל נולד בסלה-רבאט שבמרוקו ב-1908, אח בכור ליעקב ורחמא. אביו של ציון, כמו כל משפחת מויאל היו פעילים בקהילה ובמיסגרות הציוניות בסלה-רבט (הסמוכים זה לזה).

אמו של ציון, אסתר לבית מויאל, נולדה במרוקו בשנת 1890. משפחתה היתה משפחה מיוחסת ואמידה ששורשיה במגורשי ספרד שהגיעו למרוקו במאה ה-15.

חלק ממשפחת מויאל, אנשי עסקים אמידים מאד, עלו לארץ ישראל בשנת 1852 ליפו. הם גאלו קרקעות עליהן נבנו חלק משכונות תל אביב ויפו. הם היו מבוני שכונת נווה צדק, וממנהיגי עדת המערביים בארץ ישראל. אחיו של סבא רבא של ציון, יוסף ביי מויאל, בנה בתי כנסת, וכן את מגדל השעון המפורסם ביפו. מספרים, שהייתה רכבת ליד בית העסק שלו, וכל הזמן באו הנוסעים לשאול אותו מה השעה, וכדי לפתור זאת החליט לבנות את השעון.

בסלה, עיר נמל במרכז-מערב מרוקו, הייתה קהילה יהודית גדולה, מהבולטות ביהדות מרוקו. חלק מרבני מרוקו המפורסמים חיו בה: לדוגמה הרב משה אנקוואה, רבי חיים בן עטר בעל אור החיים הקדוש וכן הרב רפאל אנקוואה, שהיה לימים הרב הראשי הראשון למרוקו.

משפחתו של ציון שהייתה מסורתית, בחרה לשלוח את ציון ואחיו לבית הספר 'אליאנס' בסלה, שבו למדו לצד מקצועות הקודש גם מקצועות חול, תרבות צרפת ומלאכות שונות כדי להקנות לתלמידים מקצוע ופרנסה.

למרבה הצער, אביו של ציון נפטר בהיותו בן 10 ובשל כך נאלץ לעזוב את הלימודים ולסייע בפרנסת המשפחה.

בתחילה עבד וטיפל בסוסי המלך שהיו ברבט, ובהמשך, בזכות הידע שהספיק לרכוש בשפה הצרפתית בשנותיו בבית הספר התיכון, החל ללמד צרפתית בעיר סלה, ובערים אחרות, וכך הוא התגלגל ברבות השנים לעיר מקנס.

חנה, אשתו של ציון, בתם של חיים ורינה אוחנה, נולדה בשנת 1924 במקנס שבמרוקו (ירושלים של מרוקו), אחות לעוד שתי אחיות ושני אחים.

מקנס נמצאת במרכז מרוקו, ובה קהילה יהודית שתחילתה עם הגעתם של מגורשי ספרד לעיר. בשיאה מנתה כ-20,000 יהודים. מרבניה המפורסמים, רבי ברוך רפאל טולידאנו זצ"ל, ראב"ד במקנס, בן שושלת חכמים מפוארת ממגורשי קסטיליה (כיום 40 מילדיו הם ראשי ישיבות בארץ) והרב שלום משאש זצ"ל, שלימים שימש כרבה הראשי של ירושלים.

יהודי העיר, ובתוכם הוריה של חנה, התגוררו במלאח – הגטו היהודי. בשנים 1911-1912 (בעת כיבוש הצרפתי של מרוקו) חוו פוגרומים בהם ה"מלאח" הושם במצור משך שלושה חודשים, ובמהלכם כ-150 יהודים נרצחו ורבים נפצעו. מרבית האוכלוסייה היהודית נמלטה לארמון המלכותי ומצאה בו מסתור עד השחרור על ידי תגבורת של הצבא הצרפתי. בהמשך נבנה המלאח החדש שהוקף בחומה ושעריו ננעלו מדי לילה.

חיים, אביה של חנה נולד בשנת 1895. הוא היה תלמיד חכם ושימש כסופר בית הדין של מקנס. הוא נין לחכם המקובל רפאל אוחנה אשר עלה ארצה, יחד עם אביו יהודה בשנת 1865. השניים התיישבו בטבריה והיו ממקימי הציון לקברו של רבי מאיר בעל הנס. כינויו היה 'המלאך רפאל', והוא זכה להיקבר במערת הצדיקים הסמוכה לקבר האר"י בצפת.

רינה, אמה של חנה, בת למשפחת בלחסן, נולדה גם היא במקנס. הבית של חנה ומשפחתה היה בית שבו נשמעו פיוטים ונשמרה בו מסורת ארוכה של לימוד תורה וקיום מצוות יחד עם חיבור של דת והשכלה כללית.

הוריה של חנה בחרו לשלוח אותה ללמוד באליאנס כדי שתרכוש השכלה רחבה, על אף שהייתה התנגדות באותה עת לשלוח את הילדים ללמוד באליאנס, מחשש שיתרחקו מדרך התורה.

משפחת אוחנה במקנס התגוררה בבית רב מידות בן 3 קומות שנחשב באותם ימים לאחד מהבתים המפוארים בעיר (הנכדים, יצחק ואחיותיו, בילו את חופשתיהם בבית זה).

בהיות חנה בתחילת שנות העשרים, פגשה את ציון דהן שבא מסלה ללמד צרפתית במקנס. חנה וציון, על אף הפרשי השנים ביניהם, התאהבו ובשנת 1945 התחתנו ועברו לגור בבירה הכלכלית קזבלנקה. מסורת משפחתה של חנה היא לתת לכל מי שמתחתן לוח כסף לשמירה עם שמו, לוח עליו נכתב "שדי חנא אוחנא". הלוח הנמצא עד היום בביתם של יצחק ויעל דהן בשוהם.

גשוהם

מי שנזקק במהלך השבת **לגוי של שבת** בסביבות מרכז שוהם, מוזמן לפנות ליוסי מונזון (רח' הזוהר 14, דירה 5). במוצ"ש, נא לזכור להעניק לרוז, המטפלת הזרה של אימי, תשלום עבור טרחתה (מינימום 30 ש"ח).

לפרטים: 054-778-4823

לעילוי נשמתה של שיר מונזון ע"ה, בת קהילת שוהם.

חנה וציון התגוררו בקזבלנקה שהייתה הגדולה ביותר מבין קהילות יהודי מרוקו והמגרב. התגוררו בה כ-80,000 יהודים שחלקם התגוררו במלאח, הרובע היהודי. ביתם של חנה וציון היה בית פשוט, על יד האוקיאנוס האטלנטי, דירת חדר עם שירותים בלבד ללא מקלחת. את הרחצה עשו בגיגית שמילאו בה מים וסבון. חנה הייתה בשלנית ידועה, ובימים (פעם בשבוע) שהיו מכינים קוסקוס, נהגו כל השכונות להתאסף, להכין את הקוסקוס ולאכול אותו בצוותא במרכז החצר הפנימית של הבית.

"כשאתה פותח את הבית שלך לרווחה, אתה גם פותח את הלב שלך לאחר" – כך אמרה חנה.

ציון עסק בסחר בבגדים ובתפירת בגדי ים, וחנה גידלה את ארבעת ילדיהם שיצחק הוא הבכור מבניהם.

הבית בו גדלו היה מסורתי עם הקפדה על כשרות. מדי שבת לאחר הדלקת נרות היו הולכים לבית כנסת המפואר "אטדגי" שהיה בלב המלאח, ולאחר סעודת שבת לא הקפידו במיוחד על שמירת השבת.

עם השנים נוכח שינויים שהיו במרוקו וגם בגלל מצבו הבריאותי של ציון, מצבה הכלכלי של המשפחה הורע, אך בכל זאת ציון המשיך לנהל את חנות ההלבשה שלו שהייתה בסמוך לקולנוע אימפריאל, אותו נהגו ציון והילדים לפקוד מעת לעת כדי לראות סרט טוב.

בשנים שלפני 1956, השנה בה קיבלה מרוקו את עצמאותה, היו פרעות שמהן סבלו היהודים. כבר אז עלה הרצון לעזוב את מרוקו ולעלות לישראל. בשנת 1959 הציונות הוצאה אל מחוץ לחוק והוגדרה כפשע חמור על ידי הממשל המרוקאי.

בינואר – 1960 ביקר עבדול נאצר נשיא מצרים במרוקו, ולכבוד ביקורו נתלו שלטים ברחבי העיר קזבלנקה. יצחק שהיה בן 12, ואחיו שלום הצעיר ממנו, החליטו על דעת עצמם לחלוש את השלטים עם תמונתו של נאצר ונתפסו על ידי המשטרה המקומית. שלום שוחרר מיד ואילו את יצחק כלאו משך 12 שעות בבית הסוהר תוך שמכים אותו וסוטרים לו, ומנסים להוציא ממנו הודאה מי שלח אותו. רק לאחר שאימו הגיעה לבית המעצר הסכימו לשחרר אותו.

ככל הנראה מעצרו של יצחק גרם לזירוז עליית משפחת דהן למדינת ישראל על אף שהאבא ציון לא התלהב לעלות.

"אין תוחלת ליהודים במקום שבו פוגעים בהם וברכושם, ואין להם הגנה" – אמרה חנה.

מאחר וממשלת מרוקו העצמאית אסרה כבר בשנת 1956 עלייה לישראל, וגם אסרה על יהודים להוציא רכוש מחוץ למדינה, נאלצה משפחת דהן להבריח את הגבול בחסות המחתרת היהודית במרוקו שפעלה כשלושה של "המוסד" תחת השם "המסגרת".

במאי 1960 אנשי המחתרת יצרו קשר עם המשפחה. חנה וארבעת ילדיה יצאו עם שתי מזוודות בלבד לנסיעה של 600 ק"מ מקזבלנקה לעיירה נאדור שבצפונה של מרוקו, שם התאספו כ- 50 איש, ובעת החשיכה הלכו ברגל כ-6 קילומטר עם מטלטליהם המעטים עד לחוף הים התיכון. משם שטו בספינת דייגים רעועה למליה שהייתה מובלעת ספרדית במרוקו, וממליה שטה המשפחה במעבורת של הצבא הספרדי למלגה שבספרד. משם לגיברלטר ומגיברלטר בטיסה עד לעיר מרסיי שבדרומה של צרפת.

במרסיי, במחנה המעבר "גראנד ארנאס", שהוקם ע"י הסוכנות היהודית, המתינה המשפחה חודשיים לבואו של אבא ציון אשר ניסה למכור את הרכוש ולחלל את עסקיו. בתקופת השהות בארנאס החל יצחק בן ה- 12 את "הקריירה בסוכנות היהודית", כאשר עבד במשרה חלקית בחלוקת שמיכות וסדינים לשהים, בתמורה לחפיסות סיגריות אותן מכר בחדווה לשוטרים הצרפתים ששמרו על מחנה המעבר.

ציון הצליח לצאת בסופו של דבר מקזבלנקה עם 4 מזוודות, כולן מלאות בעניבות אותן ציפה למכור בישראל. יומיים לאחר שפגש את משפחתו, טסו כולם ממרסיי שבצרפת לישראל.

משנחתה המשפחה בארץ ביקשו מרצון להגיע למעברת "חצרים" בבאר שבע כיוון שסבתא אסתר, אמו של ציון, והמשפחה המורחבת שעלתה ב- 1954 התגוררה כבר בבאר שבע.

אחרי כחצי שנה במעברה, דודה מלאני זגורי שעבדה בעמידר והייתה מקורבת להנהלת החברה, והאחיין של סבתא אסתר – אלי מויאל, שהיה מזכיר מועצת הפועלים בבאר שבע ולימים ח"כ וסגן שר, סייעו למשפחת דהן לקבל דירת עמידר בשכונה ד' בבאר שבע.

ציון שחשב למכור את העניבות אותן הביא ממרוקו גילה שאיש אינו עונב עניבה בחום הכבד של באר שבע, למעט ראש העיר זאב זריז, שנהג ללבוש עניבה רק לכבוד יום העצמאות.

כדי להתפרנס החל ציון לעבוד כשומר באתרי בנייה בעיר ובחלק מהפעמים הוא לקח איתו את יצחק בנו כעוזר. חנה אף היא סייעה בפרנסת הבית והחלה לעבוד כאומנת בביתו של ראש העיר.

בהמשך עזב ציון את עבודתו כשומר והחל לעבוד כקופאי בקו 7 בבאר-שבע. הוא הקפיד להגיע לעבודתו גם בימים החמים עם חליפה ועניבה.

"אסור לאדם לבחול בשום עבודה כדי לפרנס את משפחתו. כל עבודה מכבדת את בעליה" – אמר ציון.

אח של סבא חיים, דוד של חנה, רבי יצחק אוחנה, רבה של קריית שמונה נסע לבאר שבע לקבל את פני העולים – משפחת דהן, בין היתר כדי להשפיע על החינוך של הילדים ולשכנע אותם לשלוח את הבנות ללמוד בבי"ס אוהל שרה החרדי, ואת הבנים ללמוד בישיבה החרדית מאיר בת עין בטבריה, הסמוכה לציון של רבי מאיר בעל הנס, שאותו הקימו אבות אבותיו. חנה וציון קיבלו את בקשתו, וכתוצאה מכך המשפחה כולה התקרבה לדת והקפידה על אורח חיים דתי.

בינתיים, גם סבתא רינה, אמה של חנה עלתה לארץ בשנת 1964 והתגוררה עם ילדיה במעברת ג'סי כהן בחולון.

בחלוף כמעט חצי יובל שנים מאז עלייתם, ביום י"ד אלול תשמ"ד נפטר ציון ונקבר בבאר-שבע. לאחר פטירתו עברה האם חנה להתגורר בבת-ים ליד בתה רבקה ובנה שלום. בשנת 2000 הלכה חנה לבית עולמה בי"ז חשוון תש"מ ונטמנה בבית העלמין בחולון.

לתייעוד נא לפנות ליצחק לקס במייל laxizhak@gmail.com או בסלולאר 050-8806699

מזל טוב!

לריבה ולרמי אביב

להולדת הנכד

בן לרינת ולירון

לדגנית ולצביקה נטוביץ'

להולדת הנכדה

בת לחן וליזאב

לאן ולעובד ברלוביץ'

להולדת הנכד

בן למיטל ולתומר